

[Hans Conrad Koefoed.]

lands vedkommende et beredskabsmæssigt plus i vort forsvars regionsmæssige inddeling og de deraf følgende hurtige mobiliseringsmuligheder.

I denne forbindelse vil jeg endvidere gerne nævne vort hjemmeværn, som jeg ønsker en hurtig opbygning af. Jeg er derfor glad ved den af ministeren bebudede omordning af hjemmeværnet i henhold til de nu indhøstede erfaringer.

Af de enkelte paragraffer skal jeg kun nævne og udtale min tilfredshed med § 12, hvori man bevarer hærens musikkorps og også udvider det med eet korps. Jeg håber i samme forbindelse, at den trufne pensionsordning for militærmusikernes vedkommende må være tilfredsstillende.

Endvidere er jeg særdeles tilfreds med, at § 50 fastlægger som velfærdstjenestens første opgave kontaktarbejdet med den civile befolkning, og at ansvaret for dette arbejde i henhold til paragraffens bemærkninger klart er lagt dér, hvor det bør ligge, nemlig hos garnisons- og lejrkommandanterne.

Som nævnt af den foregående ærede ordfører er det relativt store beløb, den nye forsvarsordning kræver til sin gennemførelse, men jeg tror, at den danske befolkning som helhed er villig til at bringe disse økonomiske ofre, og jeg tror også, at vi trods alt her i vort folk har så store ressourcer, at vi kan bære disse økonomiske ofre, uden at vi behøver f. eks. at sænke vor sociale standard.

Jeg anbefaler på venstres vegne dette forslag til hurtigt og velvillig behandling.

Det andet lovforslag kalder vi populært personelforslaget, og det er jo oplyst og almindelig kendt, at størsteparten af forsvarskommissionens lange arbejdstid har været anvendt til behandling af netop dette lovforslag. Det kan have en naturlig begrænselse i, at loven ikke skal være tidsbegrænset som den anden, men der er efter min mening også andre grunde dertil, grunde, som jeg skal tillade mig at komme ind på i nogle afsluttende bemærkninger.

Først vil jeg gerne sige, at vi alle kan glæde os over den demokratiske retningslinie i lovforslaget. Oprindeligt var alle enige om at føre denne demokratiske linie så vidt, at man ville have gennemført et enhedsbefalingsmandskorps. Et flertal, om jeg så må sige, indenfor flertallet har efter nærmere overvejelse ikke ment dette gennemførligt i dets fulde udstrækning, og selvom jeg for mit vedkommende og nogle andre indenfor flertallet helst havde set det gennemført, har vi bøjet af, fordi vi har ønsket, at der bagved den forsvarsordning, som vi

her gennemfører i en for vort land alvorlig udenrigspolitisk situation, skulle stå et flertal så stort og kompakt, som det overhovedet var muligt. Jeg beklager, at det har ligget udenfor mulighedernes grænse at nå en enstemmig indstilling fra forsvarskommissionen.

Af værdifulde enkeltheder og fremskridt i forslaget skal jeg nævne: 1. Alle befalingsmænd får samme grunduddannelse. Jeg mener, som også ministeren fremhævede i sin fremsættelsestale, at der dermed er skabt en naturlig baggrund for fællesskabsfølelsen befalingsmændene imellem. 2. Fornøden almenuddannelse foregår på statens bekostning. Dette gælder såvel fenrikskolen som forsvarets gymnasium. 3. Lige adgang til avancement til forsvarrets højeste poster. 4. Lønningsmæssige forbedringer, hvilket vil skabe tilgang af kvalificerede emner. 5. Udvælgelse af befalingsmandsemner skal udelukkende ske efter egnethed. Forudsat de udvælgendes egne kvalifikationer skulle dette kunne give gode resultater. Jeg vil dog gerne tillade mig her til velvillig overvejelse at fremsætte den samme tanke, som jeg har fremført i kommissionens personeludvalg, den tanke nemlig, at man som betryggelse for emnernes rent menneskelige egenskaber rådfører sig med civile myndigheder på deres hjemsted. 6. betragter jeg også tjenestealderens nedsættelse som et fremskridt; 7. er jeg glad ved, at fenrikskolens varighed bliver udstrakt til 18 måneder, og at den almene uddannelse udtrykkeligt er nævnt blandt skolens formål. Personlig havde jeg gerne set en to-årig skole, for at den almindelige skoling kunne have givet, hvad der svarer til mellemskole- eller realeksamen. Jeg finder, at eleverne på skolen derved ville have fået den åndelige ballast, der fuldtud ville have gjort dem egnede til at røgte de opgaver, de får. Disse opgaver er på udmærket måde nævnt i den højtærede forsvarsministers fremsættelsestale under pkt. 15, hvilket punkt jeg gerne vil sætte en tyk streg under.

Jeg vil endvidere gerne udtrykke håbet om, at den bebudede overgang fra fenrik til officer må kunne ske på et noget tidligere tidspunkt end 40 års alder.

De senere generationers forsvarspolitik danner ikke noget lyst kapitel i Danmarks politiske historie. Modløsheden efter nederlaget i 1864 var almindelig, og senere årtiers provisoriske militærlovgivning skabte en modvilje, hvis rester endnu sidder mange i blodet. Dertil kom, at spørgsmålet blev gjort til en politisk kastebold, og den herunder udsprede „hvad-kan-det-nytte“-ba-